

Entrar a l'Emmanuel

COM RECONÈIXER LA CRIDA A ENTRAR EN LA COMUNITAT DE L'EMMANUEL? COM RESPONDRE?

Un entra a l'Emmanuel de diverses maneres: com a cristià que sempre ho ha estat, després d'una conversió, per recomençar, com a parella i com a família, com a solter o com un jove a la recerca de la seva vocació. Alguns es van veure tocats per la lloança, l'alegria, la litúrgia, la pregària, els cants. Altres per la caritat fraterna, el zel missioner.

Volent saber més sobre l'Emmanuel llavors s'entra, representa un moment important en la història de la persona: que reconeix una crida de Déu que s'ha desenvolupat a poc a poc: «Va ser molt clar per a mi quan em vaig adonar que es tractava en primer lloc, d'un camí possible per viure cristianament, -diu Caroline, una jove compromesa des de fa cinc anys.- Un camí també, perquè la vida comunitària és capaç, d'una manera extraordinària, de revelar-te com ets.

Em va ajudar a descobrir la meua misèria, els meus defectes, les meues infidelitats. Em vaig adonar del molt que necessitava a Crist, la seva salvació i la seva misericòrdia, i això es troba a la comunitat, ho he pogut viure a través de l'amor dels meus germans i germanes, ho he pogut experimentar i d'aquesta manera avançar amb ells.»

Un entra a la comunitat perquè li és un estímul per a la vida cristiana. «Després d'una nova trobada amb Crist, el redescobriments de l'amor del Pare i l'experi-

Entrar a l'Emmanuel? Com deia Pierre Goursat, el fundador: "És molt senzill! Avancem!"

ència de l'efusió de l'Esperit -testifica Xavier, de 22 anys-, vaig viure un ric període de gràcia, com una lluna de mel. Però després t'adones que has de viure la fe en la vida diària i no pots fer-ho sol. Tenir una vida de pregària personal, compartir regularment amb els germans i germanes, poder ésser acompanyat, etc. M'ajuda a encar-

nar la meua conversió. He comprès que creure, no consisteix només en rebre impulsos místics de tant en tant...»

La dimensió comunitària ens permet recolzar-nos els uns en els altres en la fe i en l'evangelització.

«Jo ja estava fent moltes "coses" amb la comunitat, -explica Françoise, de 37

anys, molt activa en la seva parròquia. Però no veia en què canviaria el fet de pertànyer. Però el moment d'entrar, en realitat, m'ha renovat completament. He pogut trobar l'espai per crear una vida de pregària i sacramental regular. I el més important, ha canviat la meva forma de viure la missió. Abans jo buscava en primer lloc poder rebre, ara estic aprenent a donar.» I quan es tracta d'una parella? «Per a en Marc, va venir a partir d'una reflexió, d'una presa de consciència. Per la meua banda, he rebut una crida, una cosa així com el «Vine, segueix-me» de l'Evangeli. I això, literalment, em va impulsar. Vaig descobrir llavors que el Senyor ens ha do-

nat a través de la comunitat, com a parella, els mitjans per respondre a aquesta crida en la nostra vida quotidiana, des de la nostra feina, la nostra vida familiar, i els nostres compromisos.»

Entrar, pertànyer a la comunitat, és també una decisió, una elecció. No es tracta d'un ideal, sinó d'una cosa real, concreta. «Per què estic en l'Emmanuel durant 28 anys? Perquè un dia vaig voler i em vaig decidir a santificar-me, servir l'Església i proclamar l'Evangeli amb aquests homes, dones i joves que Déu havia posat en el meu camí. I això és tot.»

Gilles Malartre

Viure a fons!

«Per a nosaltres, aquesta crida ha estat molt sorprenent i inesperada. I ha respost a un gran desig:

- de formació i aprofundiment en la fe;
- de fidelitat a la vida amb el Senyor i de gratuïtat en el do de si mateix;
- de viure de manera més constant en aquesta alegria de la comunió amb Déu, de la seva proximitat, del «viure amb».

Això ens ha permès ser veritablement membres de l'Església. Nosaltres ja havíem rebut molt, però després d'haver «picotejat» en una o una altra parròquia, volíem viure més plenament la nostra vocació baptismal. L'Emmanuel ens ha ajudat, ens empeny, ens estimula. Però no estant sols: sinó amb els altres.»

Yves i Maria Bernardet,
6 fills, Bèlgica.

Les etapes

Els estatuts de la comunitat preveuen un període d'almenys dos anys de provació, és a dir, dos anys per a verificar que realment es vol entrar i preparar-se per convertir-se en un membre, en el cas que així sigui. Quan comença el període de prova, un pot pensar: «Em sento atret per aquest camí cap a la santedat. Vaig a comprovar des de l'interior, si entrar a la Comunitat de l'Emmanuel em permet avançar, em fa feliç, em fa donar fruit».

Per la seva banda, la comunitat també necessita temps per verificar l'autenticitat i la profunditat d'aquesta crida.

El període de prova permet que tothom pugui discernir lliurement, si aquesta crida és realment de Déu. Per tant, no es tracta encara d'un compromís,

però en aquesta etapa, es proposa descobrir la vida d'un membre de la comunitat (la vida de pregària, el compartir, l'acompanyament, els serveis, etc.).

El compromís en la comunitat es fa al final d'aquest període de prova i es renova cada any. Pierre Goursat, fundador de la comu-

nitat desitjava que aquest compromís fos renovable anualment per tal que s'adaptés bé a la condició dels laics en l'Església i en el món d'avui. Però també perquè cadascun continuï profundament lliure en aquest compromís i tingui l'oportunitat de reafirmar-lo una vegada a l'any.

Maria, mare de l'Emmanuel

Com Maria a l'Anunciació, els membres de l'Emmanuel volen obrir-se al do de l'Esperit per acollir a Jesús, el Verb de Déu, per tal de donar-lo al món a través de l'evangelització.

Amb Jesús i amb els apòstols, aprenen a viure quotidianament amb Maria, mare de l'Emmanuel. Ella és el model de santedat i d'evangelització donat

que donà al món a Aquell que hauria de salvar-lo. És també la protectora dels compromisos de cadascun i la garant de la seva fidelitat: «L'amor a Maria, mare de l'Emmanuel, que va ser la primera que el va portar al món, assegura la fidelitat a la gràcia de la primera crida» (Decret d'aprovació dels Estatuts, 8 de desembre de 1992)

Per això els membres de l'Emmanuel es confien diàriament a la intercessió de la Mare de Déu i es complauen en recitar la pregària de consagració a Jesús per mitjà de Maria, segons sant Lluís Maria Grignon de Montfort.

Extractes del Llibre d'usos i costums de la Comunitat de l'Emmanuel.